

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 kwietnia 2024 r.,

sprawy **D. G.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 22 maja 2023 r., sygn. akt X Ka 53/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

z dnia 21 października 2022 r., sygn. akt V K 562/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D. G. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 18 września 2020 r. przy ulicy Z., w Centrum Handlowym E., w restauracji „N.”, działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, zabrał w celu przywłaszczenia cudze rzeczy ruchome w postaci pieniędzy w kwocie 28.000 euro

(stanowiące równowartość 124.907,00 zł na dzień 18 września 2020 r.) na szkodę M. C., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

2. w dniu 12 stycznia 2021 r. w W. przy ul. C., w lokalu mieszkalnym, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki odurzające w postaci kokainy o łącznej wadze 1,58 grama brutto, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt III K 207/18, za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie wyrokiem z dnia 21 października 2022 r., sygn. akt V K 562/21, uznał oskarżonego za winnego:

1. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1, tj. występku z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie 85 § 1 i 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt 1, 2 jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył D. G. karę łączną roku pozbawienia wolności (pkt 3), na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 12 stycznia 2021 r. od godz. 6.30 do godz. 15.25, przy czym wskazał, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności (pkt 4).

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz M. C. 124.907,00 złotych.

W pkt 6 i 7 wyroku Sąd orzekł o dowodach rzeczowych, zaś w pkt 8 o kosztach sądowych.

Zaskarżając apelacją wyrok Sądu Rejonowego w całości, obrońca oskarżonego zarzucił:

1. w zakresie czynu z pkt 1 wyroku, na podstawie art 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. „naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.:

a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, pokrzywdzonego oraz świadków A. S., Ł. R. i A. C.,

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci nagrań z monitoringu z miejsca, w którym miało dojść do przywłaszczenia mienia na szkodę pokrzywdzonego,

c) co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, iż zachowanie oskarżonego wypełniało znamię zarzucanego mu czynu.”

2. w zakresie czynu z pkt 2 wyroku, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. „rażącą niewspółmierność kary orzeczonej w wymiarze 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, gdyż prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru (w szczególności wzięcie pod uwagę ilości środka odurzającego zabezpieczonego w lokalu oskarżonego) uzasadnia wymierzenie oskarżonemu kary w niższym wymiarze, jego tryb życia po popełnieniu zarzucanego mu czynu (tworzenie rodziny, wychowywanie wspólnie z partnerką córki) dają podstawy do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosowanie wobec oskarżonego kary łagodniejszej, która pozwoli na jego wychowanie.”

W konkluzji, w zakresie czynu z art. 278 § 1 k.k. skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, a w zakresie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. o zmianę zaskarżonego wyroku w tej części poprzez wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 37a k.k. kary łagodniejszej, tj. kary ograniczenia wolności lub kary grzywny.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 22 maja 2023 r., sygn. akt X Ka 53/23, zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżony został w całości kasacją obrońcy skazanego, w której zarzucono „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 7 w zw. z 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, zwłaszcza błędną ocenę zeznań oskarżonego, pokrzywdzonego, A. S. oraz nagrań monitoringu, z pominięciem istotnych okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z 21 października 2022 r. wydanego w sprawie o sygn. akt V K 562/21” i wniesiono o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Odpowiadając pisemnie na kasację obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Lektura zarzutu kasacyjnego nie pozostawia żadnych wątpliwości, że nie tylko nie spełnia on warunku „innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.)”, ale przede wszystkim wymierzony jest *de facto* w ustalenia faktyczne co do sprawstwa i zawinienia skazanego. Należy przypomnieć, że uchybienie w postaci „innego rażącego naruszenia prawa” musi spełniać nie tylko warunek „rażącego” jego naruszenia, ale musi mieć „istotny”, a nie jakikolwiek wpływ na treść orzeczenia (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2018 r., II KK 460/18). Dodatkowo uwadze skarżącego uszło, iż postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, którego celem jest powtórna kontrola odwoławcza, dlatego też w toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów i nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych.

Polemiczny charakter podniesionego zarzutu umożliwił obrońcy wyrażenie swojego poglądu o braku akceptacji dla rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego i powtórzenie zaprezentowanej uprzednio w apelacji oceny dowodów z wyjaśnień skazanego, zeznań pokrzywdzonego M. C., świadka A. S. czy oceny nagrań z monitoringu.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, nie dopuszczając się żadnych uchybień, w tym także i tych podlegających uwzględnieniu z urzędu, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku. Całościowo i kompleksowo ocenił stan faktyczny, rozpoznając podniesione w apelacji obrońcy zarzuty, czyniąc zadość wymaganiom jakie w tym zakresie stawia art. 457 § 3 k.p.k. Zaprezentowane stanowisko jest pełne, jasne, spójne i logiczne, w sposób przekonujący argumentując dlaczego zarzuty apelacyjne są niezasadne, a wydane orzeczenia poprzedzone zostały wszechstronną, wnikliwą i obiektywną oceną, w najmniejszym stopniu nie naruszającą zasady sformułowanej w art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych.

Konkludując podkreślić należy, że wbrew twierdzeniom autora kasacji Sąd Okręgowy dokonał trafnej kontroli odwoławczej aprobuując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne w sprawie, oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wskazanych w art. 457 § 3 k.p.k.

Dodatkowo uwagę należy zwrócić na wady konstrukcyjne wniesionej kasacji.

Po pierwsze, na jej wstępie wskazano, że wywiedziona została przeciwko całości wyroku Sądu odwoławczego, tymczasem żaden z zarzutów nie odnosi się do czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (apelacja, w odniesieniu do tego czynu podnosiła zarzut rażącej niewspółmierności kary).

Po drugie, stosownie do art. 537a k.p.k. nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.k. Podnoszenie zatem samoistnego zarzutu obrazy

ostatniego ze wskazanych przepisów, bez zarzucenia naruszenia standardu kontroli odwoławczej (art. 433 § 2 k.p.k.), czego nie uczyniono, nie może pociągnąć za sobą efektu kasatoryjnego.

Po trzecie, skoro Sąd odwoławczy nie oceniał na nowo dowodów i nie ustalał samodzielnego stanu faktycznego, to zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może odnosić się do orzeczenia tego Sądu, zwłaszcza w sytuacji, gdy w istocie stanowi on powtórzenie zarzutu apelacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, kasację obrońcy skazanego uznać należało za oczywiście bezzasadną i oddalić ją na posiedzeniu w trybie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

[J.J.]

[ms]